

Justitsministeriet

Kontor: Lovafdelingen
Sagsnr.: 2005-745-0001
Dok.: AKJ40082

Besvarelse af spørgsmål nr. 1 af 12. april 2005 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om voldgift (L 127).

Spørgsmål nr. 1:

”Hvad er det reelle behov for at anvende voldgift i forbrugersager?”

Svar:

Voldgift er en alternativ tvistløsningsmetode, hvor parterne ved aftale overlader det til en eller flere tredjepersoner at løse en tvist med bindende virkning for parterne. Parterne har mulighed for selv at udpege voldgiftsdommere, og parterne kan ved aftale tilpasse sagsbehandlingen i overensstemmelse med, hvad der efter den konkrete tvists karakter er hensigtsmæssigt. Voldgiftskendelsen er endelig og kan ikke appelleres.

Som anført i pkt. 5.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger, er voldgift som retsinstitut først og fremmest møntet på og egnet til afgørelse af tvister i erhvervsforhold. Dette skyldes bl.a., at omkostningerne ved voldgift kan være uforholdsmæssigt store i mindre sager, og at adgangen for parterne til at ”skræddersy” sagsbehandlingen til deres konkrete tvist typisk vil have størst interesse i erhvervsmæssig sammenhæng.

Lovforslaget indeholder på denne baggrund en regel om, at i sager om forbrugeraftaler er en voldgiftsaftale, der er indgået, *før* tvisten opstod, ikke bindende for forbrugeren, jf. lovforslagets § 7, stk. 2. Som anført i pkt. 5.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger, tilsiger hensynet til beskyttelsen af forbrugere således, at der i forbrugerforhold ikke bør kunne indgås en voldgiftsaftale, før tvisten er opstået.

Når tvisten *er* opstået, må forbrugeren efter Justitsministeriets opfattelse generelt antages at have et sådant grundlag for at overskue konsekvenserne af en aftale om, at den konkret foreliggende tvist skal afgøres ved voldgift, at der ikke er behov eller grundlag for en *særlig* ugyldighedsregel, der specifikt er møntet på aftaler om voldgift. Voldgiftsaftaler i forbrugerforhold, der er indgået efter tvistens opståen, bør således være bindende for forbrugeren, medmindre voldgiftsaftalen er

ugyldig efter *almindelige* aftaleretlige regler, herunder aftalelovens § 38 c om urimelige forbruger aftaler og aftalevilkår.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der således ikke grundlag for at afskære en forbruger fra – når tvisten er opstået og f.eks. efter indhentet rådgivning – at indgå en voldgiftsaftale vedrørende den konkrete tvist. Som eksempel på en tvist, som en forbruger eventuelt kunne have interesse i at få behandlet ved voldgift, kan nævnes en tvist, der er opstået vedrørende den erhvervsdrivendes opfyldelse af en aftale om opførelse af et parcelhus eller et sommerhus.